

Sygnatura akt: VI Ka 1021/20

Warszawa, dnia 16 grudnia 2021 r.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

protokolant: p. o. protokolanta sądowego Weronika Zych

przy udziale Prokuratora: Jerzego Kopcia

po rozpoznaniu dnia 16 grudnia 2021 r. w Warszawie

sprawy

M. S., syna W. i G., ur. (...) w O.,

oskarżonego o czyn z art. 279 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

N. K., córki A. i O., ur. (...) w miejscowości R. na Ukrainie, oskarżonej o czyn z art. 291 § 1 k.k.

D. J., syna W. i H., ur. (...) w K.,

oskarżonego o czyn z art. 291 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 9 czerwca 2020 r. sygn. akt II K 828/16

1. wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonych M. S., N. K. i D. J. zmienia w punkcie 6 w ten sposób, że wynagrodzenie adw. W. K. za obronę z urzędu oskarżonego M. S. przed sądem I instancji podwyższa do kwoty 1.446,48 zł, obejmującej podatek od towarów i usług;
2. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia oskarżonych M. S., N. K., D. J. od uiszczenia kosztów sądowych w II instancji, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;
4. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Otwocku na rzecz adw. W. K. kwotę 516,60 zł, obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonego M. S. w II instancji oraz podatek od towarów i usług.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1021/20	
----------------	---------------	---------------	--

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 9 czerwca 2020 r. – sygn. akt: II K 828/16		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
oskarżyciel posiłkowy		
oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

inny				
1.3. Granice zaskarżenia				
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia				
	# w całości			
# na korzyść		co do winy		
na niekorzyść	# w części	# co do kary		
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k.,			

	chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
# uchylene	# zmiana	
2. USTALENIE FAKTÓW W		

ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające				

znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1. albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
3.1	<p>Obrońca oskarżonych N. K. i D. J. zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:</p> <p>1. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego wyroku, a polegający na przyjęciu, że oskarżona N. K. oraz D. J. posiadali świadomość, że ruchomości nabyte od D. F., S. B. i M. S. pochodziły z kradzieży, ponieważ nie podpisali z nimi umowy sprzedaży, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

(zeznania świadków:
E. T., P. P. i W.
P. (1) oraz wyjaśnień
oskarżonej N. K.) i
prawkłowo
ustalonego stanu
faktycznego wynika,
że oskarżeni nie
posiadali wiedzy
o pochodzeniu
ruchomości;

2. mającą wpływ na
treść zaskarżonego
wyroku rażąco
obrazę prawa
procesowego,
mianowicie art.
7 k.p.k., poprzez
uznanie przez sąd,
że – z uwagi
na brak zawarcia
umowy sprzedaży
ruchomości –
oskarżeni posiadali
wiedzę, że
ruchomości
dostarczone przez
D. F., S. B. i
M. S. pochodziły
z przestępstwa.
Przedmiotowe
wnioskowanie sądu
doprowadziło do
dokonania ustaleń
faktycznych
będących podstawą
przypisania winy
oraz skazania
oskarżonych. W
powyższy sposób
sąd dopuścił się
uproszczenia
wnioskowania oraz
wyciągnięcia
nieprawkłowych
wniosków,
polegających na
założeniu, że

	<p>w każdym przypadku braku zawarcia umowy sprzedaży ruchomości, pochodzą one z przestępstwa. Zaprezentowane wnioski są błędne i sprzeczne z logiką oraz doświadczeniem życiowym – szczególnie w kontekście prowadzonej przez oskarżonych działalności, polegającej na prowadzeniu antykwariatu oraz skupie ruchomości od osób fizycznych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty są niezasadne.</p> <p>Ustalenia sądu I instancji w zakresie czynów dokonanych przez N. K. i D. J. jako wyczerpujących dyspozycję art. 291 § 1 k.k. są prawidłowe. Jak zasadnie przyjął sąd I instancji - paserstwo z art. 291 § 1 k.k. może być popełnione tylko umyślnie, w obydwu postaciach zamiaru</p>			

(bezpośrednim oraz ewentualnym).

Oznacza to, że przywołany przepis nie wymaga pełnej wiedzy oskarżonego co do pochodzenia rzeczy.

Wystarczające jest przewidywanie możliwości, że pochodzi ona z czynu zabronionego, i jednocześnie godzenie się na to (por. wyrok SN z dnia 24 maja 2011 r., III KK 360/10, Lex nr 860619; wyrok SA w Katowicach z dnia 14 grudnia 2012 r., II AKa 324/12, Lex nr 1239908; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 27 września 2013 r., II AKa 283/13, Lex 1381621; wyrok SA w Warszawie z dnia 22 listopada 2016 r., II AKa 309/16, Lex 2184497).

Ustalenie, że oskarżeni przewidywali przestępcze pochodzenie nabytych rzeczy oraz godzili się na to, wynika z szeregu okoliczności faktycznych. Nie sposób zgodzić się ze skarżącą, że sąd I instancji oparł się w tej mierze wyłącznie na braku umowy między osobami prowadzącymi antykwariat a

sprawcami
kradzieży. Sam fakt
braku zawarcia
umowy pomiędzy
antykwariuszami a
sprawcami
kradzieży nie
mógłby
automatycznie
przesądzać o winie
osób oskarżonych
o paserstwo. W
niniejszej sprawie
takie wnioskowanie
jednakże nie
nastąpiło, choć w
istocie uzasadnienie
zaskarżonego
wyroku nie jest pełne
w tym zakresie. W
pierwszej kolejności
zwrócić należy
uwagę na fakt, że
oskarżeni D. F.,
M. S. oraz S.
B. wielokrotnie, w
krótkich odstępach
czasu przyjeżdżali do
antykwariatu
z różnym
asortymentem w
dużych ilościach –
od książek, sztucców
i mebli po całe
kolekcje rzeczy, np.
porcelany. Towar
był przyjmowany
bezpośrednio przez
N. K. oraz D.
J.. Antykwariusze
widzieli, że
oskarżeni byli
ludźmi
niezamożnymi, a
pomimo tego
przywozili duże
ilości obiektywnie
cennych rzeczy.
Wreszcie sama
okoliczność nabycia

skradzionych mebli.
Jak wynika bowiem
z wyjaśnień
oskarżonego M. S.,
oskarżony D. J.
przyjechał późnym
wieczorem do jego
miejsca
zamieszkania po to,
aby obejrzyć i
ewentualnie kupić
meble w postaci
stołu i biblioteczki,
szafki oraz krzeseł.
Przyjazd odbył się
późnym wieczorem
w marcu lub
lutym, gdy jest już
ciemno i ewentualne
zachowanie
oskarżonego
kupującego
skradzione meble
nie zostałyby
zauważone przez
osoby postronne.
Do tego dochodzi
kwestionowana
okoliczność w
postaci braku
umowy sprzedaży
pomiędzy
antykwariuszami a
sprawcami
kradzieży. Umowy
takie były jednak
zazwyczaj
sporządzone
podczas
przyjmowania przez
N. K. i D.
J. przedmiotów do
antykwariatu od
innych klientów.
Sąd I instancji
uwzględnił więc
całokształt
wszystkich
podanych powyżej
okoliczności i trafnie

wyciągnął wniosek o sprawstwie przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. Sąd I instancji poprawnie ocenił zebrany materiał dowodowy i nie uchybił dyrektywom wynikającym z art. 7 k.p.k. Poprawnie ustalił również stan faktyczny. Powyżej opisane okoliczności pozwalają wnioskować o podmiotowej stronie popełnionego przestępstwa, tj. o tym, że N. K. oraz D. J. przewidywali, że nabywane rzeczy pochodzą z przestępstwa i godzili się na to. Oskarżeni działali zatem z zamiarem ewentualnym.

Odnosząc się do kolejnych argumentów skarżącej wskazać należy, że rzeczy ujawnione w antykwariacie zostały wskazane jako pochodzące z kradzieży domu M. P. (1) przez jego brata i bratanka, czyli W. i P. P.. Znalazło to odzwierciedlenie w protokole przeszukania (k. 76-78). Przedmioty te zostały następnie przekazane W. P. (1). Rozpoznanie przez

niego znalezionych rzeczy nie może budzić wątpliwości. Przedmioty te stanowiły pamiątki rodzinne, które od długiego czasu znajdowały się w posiadaniu rodziny P. - w miejscu zamieszkania brata (k. 346-347). Ponadto ujawniony stół nosił ślady nadpalenia, a część pomieszczeń domu, z którego zostały skradzione meble, uległo spaleni. Rozpoznane przez W. P. (1) rzeczy odpowiadają pod względem asortymentu tym rzeczom, które zostały skradzione przez M. S., S. B. oraz D. F.. O tych rzeczach wyjaśnili, że zawieźli je do antykwariatu, zaś oskarżony D. J. i oskarżona N. K. rzeczy te przyjęli bez sporządzania umowy (k. 67, 71). Standardem jest zaś spisywanie umów sprzedaży w takich okolicznościach. Dodatkowo oskarżeni wskazywali jednoznacznie na antykwariat N. K. i D. J. jako miejsce, w którym dokonywali zbycia skradzionych rzeczy. Miejsce to wskazali następnie

policjantom, a także oskarżony S. B. rozpoznał N. K. i D. J. jako osoby, które nabyły rzeczy pochodzące z kradzieży (k. 98, 100). Umowy nabycia rzeczy, przedstawione przez właścicieli antykwariatu nie pochodziły z okresu, kiedy jeździli tam oskarżeni M. S., S. B. i D. F.. Czas datowania przedłożonych umów nie pozwala stwierdzić, by dotyczyły one rzeczy rozpoznanych przez W. P. (1) (k. 220,221, 234). Z zeznań natomiast E. T. wynika wprawdzie, że oskarżeni N. K. oraz D. J. zgłaszali zastrzeżenia twierdząc, iż rzeczy te są od dawna w ich antykwariacie. W momencie przeszukania nie przedstawili oni jednak żadnych dowodów ich nabycia (k. 774). Rachunki takie pojawiły się dopiero później i nie zawierały żadnych szczegółów charakteryzujących te rzeczy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, zdaniem sądu

<p>odwoławczego materiał zgromadzony przez sąd I instancji został oceniony poprawnie bez naruszania art. 7 k.p.k. Skutkiem tego było prawidłowe ustalenie przez sąd I instancji stanu faktycznego, który potwierdził zasadność przypisania oskarżonym D. J. oraz N. K. przestępstwa paserstwa umyślnego z art. 291 § 1 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca oskarżonych N. K. oraz D. J. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie ww. oskarżonych od zarzucanego im czynu.</p>	<p>zasadny częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności postawionych zarzutów, sąd odwoławczy nie dostrzegł żadnych powodów do zmiany zaskarżonego</p>		

wyroku w części dotyczącej N. K. oraz D. J.. Sąd I instancji poprawnie ocenił zgromadzony materiał dowody i ustalił na jego podstawie prawidłowy stan faktyczny. W uznaniu sądu odwoławczego wina ww. oskarżonych nie budzi wątpliwości. Tym samym niezasadne byłoby uniewinnienie N. K. oraz D. J. od zarzucanego im czynu.

Lp.	Zarzut
3.2	<p>Obrońca zasadny oskarżonego M. S. w częściowo zasadny punkcie # 1 apelacji zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w szczególności art. 51 § 2 k.p.k.</p>

oraz
art.
54 §
1
k.p.k.,
polegające
na
dopuszczeniu
przez
sąd
I
instancji
do
udziału
w
sprawie
w
charakterze
oskarżyciela
posilkowego
W.
P.
(1)
jako
osobę
uprawnioną
do
reprezentacji
pokrzywdzonego
M.
P.
(1),
mimo
iż
osoba
ta –
w
ocenie
obrony
– w
momencie
składania
oświadczenia
udziału
w
sprawie
w
tym
charakterze
nie

	była do tego uprawniona.	
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut jest niezasadny. Z akt sprawy wynika, że W. P. (1) postanowieniem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 4 grudnia 2015 r., sygn. III RNs 301/15, na podstawie art. 600 § 2		

k.p.c.
został
ustanowiony
kuratorem
M.
P.
(1)
jako
osoby
niepełnosprawnej
(k.
235).
Na
posiedzeniu
w
dniu
27
października
2017
r.,
tj.
przed
rozpoczęciem
przewodu
sądowego,
W.
P.
(1)
złożył
oświadczenie,
że
będzie
działał
w
charakterze
oskarżyciela
posiłkowego,
reprezentując
interesy
swojego
brata
(k.
237).
Jednocześnie
przedłożył
do
akt
kopię
postanowienia
Sądu

Okręgowego
Warszawa-
Praga
w
Warszawie
z
dnia
7
czerwca
2017
r.,
sygn.
III
Ns
102/16,
zgodnie
z
którym
pokrzywdzony
M.
P.
(1)
został
ubezpieczony
całkowicie
(k.
236).
Na
dzień
złożenia
oświadczenia
o
działaniu
w
charakterze
oskarżyciela
posiłkowego,
W.
P.
(1)
nie
dysponował
postanowieniem
o
ustanowieniu
dla
brata
opiekuna
w
konkretnej

osobie.
Postępowanie
cywilne
w
przedmiocie
wyznaczenia
opiekuna
jest
postanowieniem
odrębnym
względem
postępowania
w
przedmiocie
ubezwłasnowolnienia.

Zgodnie
z
art.
51 §
3
k.p.k.
jeżeli
pokrzywdzonym
jest
osoba
nieporadna,
w
szczególności
ze
względem
na
wiek
lub
stan
zdrowia,
jego
prawa
może
wykonywać
osoba,
pod
której
pieczęcią
pokrzywdzony
pozostaje.
Z
samego
więc
ustanowienia

w
2015
r.
W.
P.
(1)
kuratorem
dla
M.
P.
(1)
jako
osoby
niepełnosprawnej,
wynika
niebudzący
wątpliwości
fakt,
iż to
W.
P.
(1)
sprawował
pieczę
nad
pokrzywdzonym.
Pieczęta –
w
świecie
zacytowanego
przepisu
–
nie
musiała
mieć
charakteru
stałego.
Powyższe
okoliczności
były
wystarczające
do
dopuszczenia
W.
P.
(1)
do
postępowania,
jako

oskarżyciela
posiłkowego.
Uznanie
M.
P.
(2)
za
całkowicie
ubezważnionego

w
2017
r.
nie
zmieniło
powyższego
stanu
w
żadnym
stopniu,
wręcz
przeciwnie

–
przesądziło
o
potrzebie
zapewnienia

M.
P.
(1)
właściwej
reprezentacji
w
toku
postępowania
karnego.

Nie
sposób
zgodzić
się
nadto
ze
skarżącym,
że
piecza
sprawowana
przez

W.
P.
(2)

nie
miała
charakteru
stałego
na
chwile
złożenia
przez
niego
oświadczenia
o
działaniu
w
charakterze
oskarżyciela
posilkowego.
O
stałości
pieczy
można
wnioskować
z
faktu,
iż
W.
P.
(1)
już
od
2015
r.
był
ustanowiony
kuratorem
i
zajmował
się
sprawami
swojego
brata.
Nadto
w
toku
postępowania
przed
sądem
I
instancji
umocowanie
W.

P.
(2)
nie
było
kwestionowane
przez
innych
członków
rodziny.
Pobyt
pokrzywdzonego
w
hospicjum
w R.
nie
przekreślał
stałego
sprawowania
pieczy
przez
jego
brata.
Dowodzi
natomiast
tego,
że
stan
zdrowia
M.
P.
(1)
wykluczał
całkowicie
jego
uczestnictwo
w
postępowaniu
karnym.
Zasadnie
tym
samym
sąd
I
instancji
dopuscił
W.
P.
(1)
do
udziału

w
postępowaniu
karnym
w
charakterze
oskarżyciela
posiłkowego.

Sąd
odwoławczy
miał
na
uwadze
również
celowościową
wykładnię
art.
51
k.p.k.
Reprezentacja
pokrzywdzonego
nie
jest
bowiem
całkowicie
związana
z
instytucjami
prawa
rodzinnego
i
opiekuńczego.
Procedura
karna
dopuszcza
możliwość
zastępowania
pokrzywdzonego
przez
osoby
sprawujące
stałą
lub
niestałą
pieczę
faktyczną.
Pojęcia
te są
oderwane
od

instytucji
opieki,
kurateli
czy
przedstawicielstwa
ustawowego,
a
ich
wprowadzenie
do
k.p.k.
miało
na
celu
pełne
zagwarantowanie
pokrzywdzonemu
należytej
ochrony
praw
w
postępowaniu
karnym.
Skoro
więc
nie
budziło
wątpliwości,
że
M.
P.
(1)
nie
może
samodzielnie
wykonywać
praw
pokrzywdzonego
ze
względu
na
stan
zdrowia,
jedyną
osobą,
która
mogłaby
należycie
go
reprezentować

był
jego
brat.
Wnioskowanie
przedstawione
przez
skarżącego
doprowadziłoby
natomiast
do
sytuacji,
w
której
osoba
niezdolna
do
samodzielnej
reprezentacji,
nie
mogłaby
być
przez
nikogo
zastępowana
w
toku
postępowania
karnego.

Mając
na
uwadze
powyższe,
sąd
I
instancji
–
dopuszczając
W.
P.
(1)
do
postępowania
w
charakterze
oskarżyciela
posiłkowego
–
nie
naruszył

regulacji
zawartych
w
art.
51
k.p.k.

L Zarzut

3. Osoba
oskarżonego
częściowo
M.
S. zasadny
w

punkcie
niezasadny
2
apelacji
zarzucił
zaskarżonemu
wyrokowi
rażącą
niewspółmierność
kary
do
czynu
zarzucanego
oskarżonemu,
wyrażającą
się
w
wymierzeniu
mu
kary
bezwzględnego
pozbawienia
wolności
na
okres
1
roku
i
4
miesiący,
gdyż
orzeczona
kara
nie
jest

adekwatna
do
stopnia
winy
zarzucanego
czynu
oraz
nie
może
spełniać
celu
wychowawczego
kary.

Zwięźle
o
powodach
uznania
zarzutu
za
zasadny,
częściowo
zasadny
albo
niezasadny

Zarzut
jest
niezasadny.

Zgodnie
z
art.
27§
§
1
k.k.
przestępstwo
kradzieży
zagrożone
jest
karą
od
3
miesiący
do
5
lat.
Oskarżonemu

wymierzono
natomiast
karę
1
roku
i
4
miesiące
bezwzględnego
pozbawienia
wolności.
Katalog
okoliczności
obciążających
i
łagodzących
został
ustalony
przez
sąd
I
instancji
prawidłowo.
W
uznaniu
sądu
odwoławczego
na
niekorzyść
oskarżonego
przemawiały
takie
fakty
jak:
działanie
wspólnie
i
w
porozumieniu
z
innymi
osobami,
dokonanie
kradzieży
w
ramach
czynu
ciągłego
oraz
w

warunkach
powrotu
do
przestępstwa,
poprzednia
karalność
oskarżonego
za
inne
przestępstwa,
dokonanie
zabiciu
pamiątek
rodzinnych,
tj.
przedmiotów
wykazujących
nie
tylko
wartość
materialną,
ale
również
sentymentalną.
Okolicznościami
łagodzącymi
było
natomiast
przyznanie
się
oskarżonego
do
winy,
wskazanie
miejsca,
do
którego
zaniósł
rzeczy
do
sprzedaży,
oraz
-
na
co
wskazał
skarżący
-
częściowe
odzyskanie

rzeczy
przez
pokrzywdzonego.

Odnosząc
się
do
zarzutu
skarżącego,
wskazać
należy,
że
podstawowe
dyrektywy
wymiaru
kary
zostały
określone
w
art.

53

§

1

i

§

2

k.k.

Pierwszy

z

przepisów

nakazuje

limitować

wymierzoną

karę

czterema

wyznacznikami:

stopniem

winy,

stopniem

społecznej

szkodliwości

czynu,

celem

prewencji

szczególnej

oraz

celem

prewencji

ogólnej.

W

zakresie
oceny
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu
należy
wziąć
pod
uwagę
okoliczności
wymienione
w
art.
115
§
2
k.k.
Natomiast
art.
53
§
2
k.k.
zawiera
katalog
uzupełniający
§
1
o
dodatkowe
czynniki
wpływające
na
wymiar
kary.
O
ile
sąd
I
instancji
ma
obowiązek
zweryfikować
wszystkie
okoliczności
obciążające
i
łagodzące
w

sprawie,
wymienione
w
ww.
przepisach,
o
tyle
ostatecznie
w
uzasadnieniu
wyroku
wyróż
znajdą
jedynie
te,
które
miały
rzeczywisty
wpływ
na
wymierzoną
karę.
Nie
sposób
zatem
podzielić
stanowiska
skarżącego,
jakoby
sąd
I
instancji
nieprawidłowo
ustalił
wpływ
wieku
oskarżonego
i
poprzedniej
karalności
na
wymiar
kary.
W
istocie
ocena
stopnia
winy
jest
ściśle

związana
z
danym
czynem
i
jego
odbiciem
w
psychice
sprawcy,
nie
ma
na
nią
wpływu
jednak
w
żadnej
mierze
fakt
poprzedniej
karalności.
Uprzednia
karalność
jest
bowiem
okolicznością
zawierającą
się
w
celach
prewencji
szczególnej
(art.
53
§
1
k.k.)
oraz
w
„sposobie
życia
przed
popelnieniem
(art. przestępstwa”
53
§
2
k.k.).
Młody

widk
sprawcy
jako
okoliczność
łagodząca
zawiera
się
natomiast
we
właściwościach
i
warunkach
osobistych
oskarżonego
(art.
53
§
2
k.k.),
jak
również
wpływa
obniżająco
na
stopień
winy
(art.
53
§
1
k.k.).

Wskazane
powyżej
okoliczności
sąd
I
instancji
zasadnie
wziął
pod
uwagę
przy
wymiarze
kary
i
nie
dopuscił
się
żadnego

uchylenia
w
jej
uzasadnieniu.
Zdaniem
sądu
odwoławczego,
przy
uwzględnieniu
ww.
katalogu
okoliczności
obciążających
oraz
łagodzących,
kara
1
roku
i
4
miesiący
pozbawienia
wolności
nie
jest
w
niniejszej
sprawie
karą
„rażąco
niewspółmierną”
w
rozumieniu
art.
43⁸
pkt
4
k.p.k.

Zprzut

Opinia
składu
M.
głównego
zasadny
punkcie
niezasadny

apelacji
zarzucił
zaskarżonemu
wyrokowi
naruszenie
przepisów
postępowania
w
szczególności
§
17
ust.
2
pkt
3
oraz
§
20
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z
dnia
3
października
2016
r.
w
sprawie
opłat
za
czynności
adwokackie
oraz
ponoszenia
przez
Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy
prawnej
udzielonej
z
urzędu
(zwane
dalej
„rozporządzeniem”)
poprzez
ich

nieprawidłowe
zastosowanie
w
zakresie
zasądzenia
na
rzecz
adw.
W.
K.
zariżonego
wynagrodzenia
w
kwocie
1.239,84
zł
w
tym
23
%
podatku
VAT,
zamiast
wynagrodzenia
w
kwocie
1.446,48
zł
w
tym
23
%
podatku
VAT
(1.176,00
zł
netto).

Zwięźle
o
powodach
uznania
zarzutu
za
zasadny,
częściowo
zasadny

albo
niezasadny

Zarzut
jest
zasadny.

Sąd
I
instancji
w
punkcie
6
zaskarżonego
wyroku
zasądził
od
Skarbu
Państwa
na
rzecz
adw.

W.
K.
wynagrodzenie

w
kwocie
1239,84

zł,
w

tym
23%
podatku

VAT

w
kwocie

231,84
zł

tytułem
nieopłaconej
przez
oskarżonego

M.
S.

pomocy
prawnej
udzielonej

z
urzędu

przed
sądem
I
instancji.
W
uzasadnieniu
zaskarżonego
orzeczenia
sąd
nie
wskazał
sposobu
wyliczenia
ww.
kwoty.
Z
akt
sprawy
wynika,
że
obrońca
oskarżonego
M.
S.
–
adw.
W.
K.
brał
udział
w
10
terminach
rozprawy
przed
sądem
I
instancji,
tj.
w
dniach
9
października
2018
r.
(k.
390),
17
stycznia
2019

r.
(k.
465),
21
lutego
2019

r.
(k.
481),
25
kwietnia
2019

r.
(k.
531),
13
czerwca
2019

r.
(k.
583),
10
września
2019

r.
(k.
628),
26
listopada
2019

r.
(k.
708),
14
stycznia
2020

r.
(k.
773),
27
lutego
2020

r.
(k.
835)
oraz
4
czerwca
2020

r.

(k.
880).
Tym
samym
opłatę
podstawową
za
obronę
z
urzędu
w
kwocie
420,00
zł
należało
wyznaczyć
w
oparciu
o
§
17
ust.
2
pkt
3
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z
dnia
3
października
2016
r.
w
sprawie
ponoszenia
przez
Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy
prawnej
udzielonej
przez
adwokata
urzędu.
Następnie
ww.

kwotę
należało
podwyższyć
na
podstawie
§
20
ww.
rozporządzenia,
bowiem
rozprawa
przed
sądem
I
instancji
trwała
dłużej
niż
jeden
dzień.
Za
każdy
następny
dzień
opłata
ulega
podwyższeniu
o
20%
podstawowej
opłaty,
co
oznacza,
że
kwotę
420,00
zł
należało
podwyższyć
o
kwotę
będącą
równowartością
9
x
(420,00
zł
x
20%),
co

pozwala
uzyskać
756,00
zł.
Z
uwagi
na
treść
§
4
ust.
3
ww.
rozporządzenia,
całość
wyliczonej
opłaty
należało
podwyższyć
o
kwotę
podatku
od
towarów
i
usług
przy
przyjęciu
stawki
podatkowej
w
wysokości
23%.
Sąd
I
instancji
wimien
wyliczyć
kwotę
należną
adw.
W.
K.
w
następujący
sposób:
(420,00
zł
+
756,00

zł)

x

1,23

=

1446,48

zł.

Wniosek

~~W~~asadny

zakresie

wszystkich

częściowo

postawionych

zasadny

zarzutów

obrońca

niezasadny

oskarżonego

M.

S.

wniósł

o

uchylenie

wyroku

i

przekazanie

sprawy

Sądowi

Rejonowemu

w

Otwocku

do

ponownego

rozpoznania

oraz

zmianę

wyroku

w

zakresie

rozstrzygnięcia

o

wynagrodzeniu

obrońcy

za

obronę

z

urzędu

przed

sędem

I
instancji.

Zwięźle
o
powodach
uznania
wniosku
za
zasadny,
częściowo
zasadny
albo
niezasadny.

Wobec
niezasadności
zarzutów
z
punktów
1
oraz
2
apelacji
obrońcy
oskarżonego
M.
S.,
sąd
odwoławczy
nie
dostrzegł
żadnych
powodów
do
uchylenia
zaskarżonego
orzeczenia
i
przekazania
sprawy
sądowi
I
instancji
do
ponownego
rozpoznania.
Sąd
odwoławczy

zauważa,
że
żądane
przez
skarżącego
rozstrzygnięcie
mogłoby
zapaść
wyłącznie
w
sytuacjach
wymienionych
w
art.
437
§
2
zd.
2
k.p.k.
W
niniejszej
sprawie
nie
ujawniono
uchybień
z
art.
439
§
1
k.p.k.,
jak
również
nie
zachodzi
przypadek
z
art.
454
§
1
k.p.k.
Postawione
przez
skarżącego
zarzuty
okazały
się
niezasadne

i
nie
daly
podstaw
do
przyjęcia,
że
zaistniała
potrzeba
przeprowadzenia
na
nowo
przewodu
w
całości.
Status
W.
P.
(1),
jako
oskarżyciela
poślukowego
został
prawidłowo
ustalony
przez
sąd
I
instancji,
co
oznacza,
że
wszelkie
czynności,
w
których
brał
udział
jako
strona
postępowania,
pozostają
w
mocy.
Co
do
wymierzonej
oskarżonemu
M.
S.

kary,
sąd
odwoławczy
nie
uznał
jej
za
rażąco
niewspółmierną.
Nie
zaistniała
zatem
potrzeba
dokonywania
zmian
również
w
tym
zakresie.
Sąd
odwoławczy
uznał
za
zasadny
jedynie
wniosek
o
zmiianę
punktu
6
zaskarżonego
wyroku
poprzez
podwyższenie
wynagrodzenia
skarżącego
za
obronę
z
urzędu
w
I
instancji.
Sposób
wyliczenia
należnego
wynagrodzenia
opisano
w
punkcie

<table border="1"> <tr> <td data-bbox="129 188 204 344">3.4</td> <td data-bbox="204 188 373 344">niniejszego uzasadnienia.</td> </tr> </table>	3.4	niniejszego uzasadnienia.		
3.4	niniejszego uzasadnienia.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU				
1.				
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności				
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO				
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji				
1	Przedmiot utrzymania w mocy			
W części dotyczącej oskarżonego M. S. zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy z wyjątkiem zmiany opisanej w punkcie 5.2 niniejszego uzasadnienia.				
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy				

Kontrola odwoławcza nie ujawniła uchybień, które skutkowałyby potrzebą zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy oskarżonego M. S. czy wymierzonych wobec niego kar. Sąd I instancji poprawnie ocenił zgromadzone dowody, ustalił prawidłowo stan faktyczny i na tej podstawie zasadnie zmodyfikował opis czynu przypisanego oskarżonemu oraz jego kwalifikację prawną. Według sądu odwoławczego wina oskarżonego M. S. nie budzi wątpliwości. Wymierzona mu kara odpowiada stopniowi winy oraz stopniowi społecznej szkodliwości czynu, a nadto uwzględnia wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące. W tym zakresie sąd odwoławczy obszernie uzasadniał w punkcie 3.3. Wątpliwości sądu odwoławczego nie wzbudziła nadto kara grzywny wymierzona oskarżonemu na podstawie art. 33 § 2 k.k.

z uwagi na działanie oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Mając na uwadze powyższe, wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. S. należało utrzymać w zakresie winy oraz wymierzonej kary.

2	Przedmiot utrzymania w mocy
W części dotyczącej oskarżonych N. K. oraz D. J. zaskarżony wyrok został utrzymany w całości w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Ocena zasadności zarzutów apelacyjnych doprowadziła sąd odwoławczy do uznania,	

że
zasadnie
sąd I
instancji
uznał
oskarżonych
N. K.
oraz D.
J. za
winnych
popelnienia
przestępstwa
z art.
291 §
1 k.k.
Sąd I
instancji
poprawnie
ocenił
zgromadzone
dowody
oraz
prawidłowo
ustalił
stan
faktyczny.
Wymiar
orzeczonych
wobec
ww.
oskarżonych
kar
również
nie
wymagał
zmian.
Zważyć
należy,
że
oskarżonym
wymierzono
najniższy
możliwy
wymiar
kary
pozbawienia
wolności
przewidziany
w art.
291 §

1 k.k.,
tj. 3
miesiące.
Jednocześnie
jej
wykonanie
warunkowo
zawieszono
na
okres
próby
wynoszący
2 lata.
Nadto,
ze
względu
na
działanie
oskarżonych
w celu
osiągnięcia
korzyści
majątkowej,
orzeczono
wobec
nich
grzywnę
na
podstawie
art. 33
§ 2 k.k.
Nałożona
sankcja
karna
jest
wyważona,
współmierna
i
adekwatna
do
rangi
czynów
popelnionych
przez
oskarżonych.
Mając
na
uwadze
powyższe,
wyrok

<p>w części dotyczącej oskarżonych N. K. oraz D. J. należało utrzymać w całości w mocy</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Punkt 6 zaskarżonego wyroku – wysokość wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego M. S. przed sądem I instancji</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Sąd odwoławczy podwyższył wysokość wynagrodzenia dla adw. W. K. z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. S. z urzędu przed sądem I instancji do kwoty 1.446,48 zł. Jej wysokość ustalono w sposób</p>		

opisany w części 3.4 niniejszego uzasadnienia.			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy zwolnił oskarżonych M. S., N. K. oraz D. J. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, tj. w zakresie wydatków oraz opłat. Sąd zważył przede wszystkim, że sytuacja finansowa ww. oskarżonych nie uległa zmianie od czasu wydania	

	<p>wyroku I instancji. W tym stanie rzeczy w uznaniu sądu odwoławczego uiszczenie należnych kosztów sądowych byłoby dla ww. oskarżonych zbyt uciążliwe ze względu na ich sytuację rodzinną, majątkową oraz wysokość uzyskiwanych dochodów.</p>	
4	<p>W toku postępowania odwoławczego oskarżony był reprezentowany przez obrońcę wyznaczonego z urzędu – adw. W. K.. Obrońca oskarżonego w apelacji wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów udzielonej pomocy prawnej wskazując, że nie zostały one pokryte w jakiegokolwiek części. Wniosek ten obrońca podtrzymał na rozprawie odwoławczej. Wobec brzmienia § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej</p>	

	<p>udzielonej przez adwokata z urzędu, sąd ustalił należne obrońcy wynagrodzenie za obronę przed sądem okręgowym jako drugą instancją w wysokości 420,00 zł. Z uwagi na treść § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia, kwotę tę podwyższył o kwotę podatku od towarów i usług przy przyjęciu stawki podatkowej w wysokości 23%.</p>
7. PODPIS	

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 9 czerwca 2020 r. – sygn. akt: II K 828/16 w zakresie oskarżonych N. K. oraz D. J.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
	# w całości

# na korzyść		co do winy	
na niekorzyść	w części	co do kary	
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	# zmiana	

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 9 czerwca 2020 r. – sygn. akt: II K 828/16 w zakresie oskarżonego M. S.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
	w całości	

# na korzyść		co do winy	
na niekorzyść	# w części	# co do kary	
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
# uchylene	# zmiana	